

הדרך לתעלה

בשבוע השני למלחמה החל המיפנה בחזית תעלת סואץ. כוח שריון פרץ דרך קו המיצרים, הצליח להקים ראש גשר בגדה המערבית של התעלה. בעקבותיו החלה התנועה הגדולה של צה"ל בצירי הפריצה למצרים. בין הבהקי הפגזים, רעמי התותחים, הלהבות ותמרות העשן, נעות שיירות אינסופיות של כוחות שריון חי"ר ואספקה בדרך מערבה, כשהן יוצרות תמונת סוריאליסטית בלב המדבר. העשן באופק עולה ממכונת בוערת.

בשבוע השני למלחמה החל המיפנה בחזית תעלת סואץ. כוח שריון פרץ דרך קו המיצרים, הצליח להקים ראש גשר בגדה המערבית של התעלה. בעקבותיו החלה התנועה הגדולה של צה"ל בצירי הפריצה למצרים. בין הבהקי הפגזים, רעמי התותחים, הלהבות ותמרות העשן, נעות שיירות אינסופיות של כוחות שריון חי"ר ואספקה בדרך מערבה, כשהן יוצרות תמונת סוריאליסטית בלב המדבר. העשן באופק עולה ממכונת בוערת.

הפריצה הגדולה

תוכנית הצליחה והבקעת המערך המיצרי במבצע חצוף ונועז היתה קיימת כבר בשלבים המוקדמים של המלחמה. הולידה אותה הערכת מצב פשוטה ביותר.

ביום השלישי של המלחמה היה המערך הצבאי המיצרי פרוש לאורך כל 160 הק"מ לומטרים של הגדה המזרחית של תעלת סואץ. זה היה כוח אדיר גם במושגים גלובאליים. 1200 טנקים הנתמכים בדי"ביוות חי"ר מאומנות ומצוידות במסות אדירות של נשק אנטי-טנקי חדיש ומפי-תיע בשיטות הפעלה, היו ערוכים בבסיס מוצק מול הכוח הישראלי שבלם אותם. מוכנים לנצל את הצלחתם הראשונית ו לנוע צפונה. מאחוריהם היה פרוש המערך הצפוף ביותר בעולם של טילים נגד מטוסים, שהבטיח למיצרים שמיים נקיים והיקשה על מימוש העליונות האווירית של צה"ל.

בכמות ובאיכות הנשק היה למצרים יתרון ברור ומחלט. הם רצו להביא לידי ביטוי בהתנגשות חזיתית. לפי שיטות

אנושית כמעט של הטנק האנושי הוכיחה את עצמה בפעם נוספת. היה ברור לו שכל מה שהוא צריך זה להעביר בסך הכל טנק אחד לגדה המצרית ולפתוח שם באש. השאר כבר יבוא לבד. וזה בדיוק מה שאירע.

מראשיתה הייתה התוכנית מגורגדת לכל תי-אוריה צבאית קיימת. אם מישחו היה מציע תוכנית כזאת בביחס לסיפור לפיקוד ומטה הוא היה "מועף" מיד מהקורס. היא לא היתה מבוססת על יחסי-כוחות, לא על הסתברות של תורות הלחימה המקובלות ולא על חוקים טאקטיים או איסטרטגיים. ביסודו זה היו מונחים דמיון, העזה, שיח"ר ממוסכמות ומחשבה לוגית פשוטה אך בריאה. מאחוריה ניצבה האמונה הבלתי מעורערת בתושייתו ובאומץ ליבו של הלוחם הישראלי כפרט, מול כל התייחסות של הנשק המודרני.

כתבו: אורי אבנרי ואלי תבור
צירמו: יעקב אגור ורמי הזפרין

חדור ביטחון ואמונה על תחילתה של הפלישה, היתה מקופלת בהצלחת הצליחה הראשונית משמעות כולית. היא בישרה ניצחון במערכה על התפיסות הצבאיות המקובלות. עתה, כאשר נסתיימה מערכה זו בניצחון, שהושג ב"איחור רב. הגיעה השעה להילחם נגד האויב המצרי.

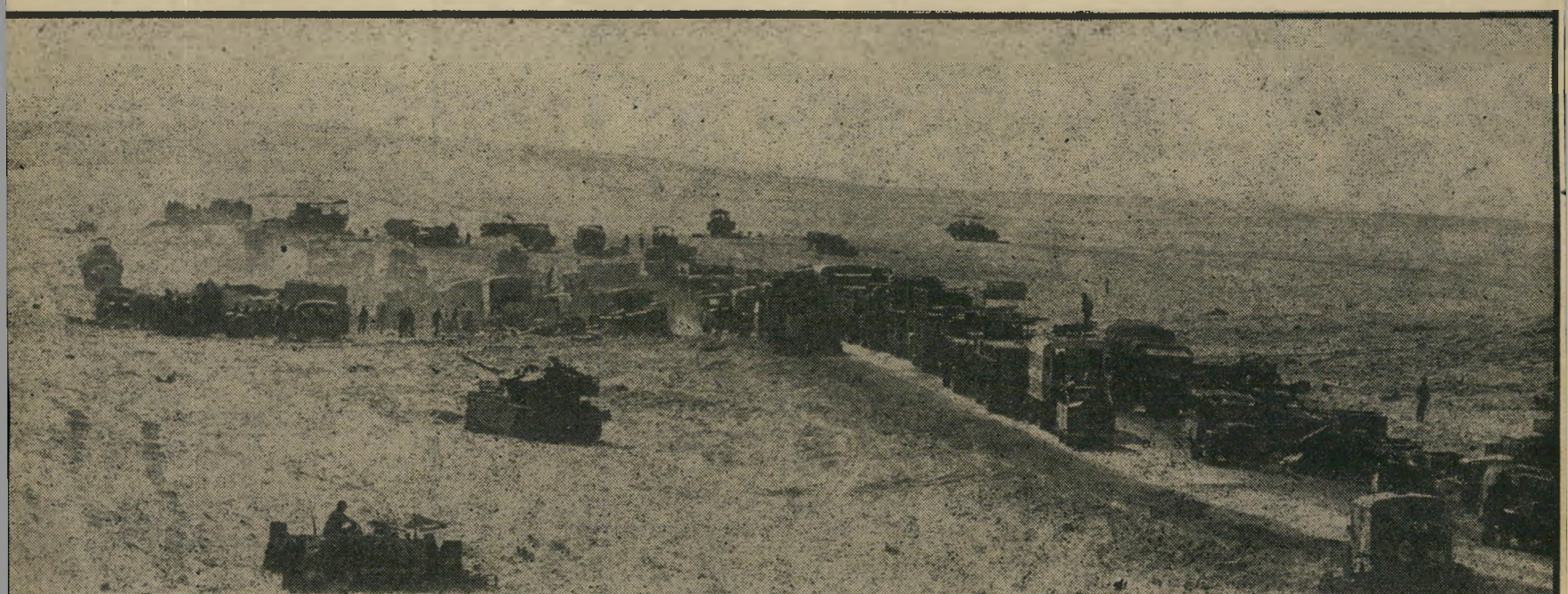
באותן שעות בהן הכין כוח-המשימה, שהוכן למטרה זו, את הצליחה היו בעיות לוגיסטיות מסובכות ביותר של העברת אמצעי צליחה בדרכים הארוכות של מידבר סיני ודרך מערכי הצפופים של כוח הפלישה המצרי שהתבסס בגדה המזרחית.

הפלישה למצרים החלה ו"היד" קולו של המפקד במכשיר-הקשר. אי אפשר היה שלא לחוש את נימת הצהלה שבקולו הצרוד, למרות שהמצב בשטח היה רחוק מאוד מלהיות מרנין. ב"אותו רגע ניצב בסך הכל טנק ישראלי אחד על הגדה המערבית של תעלת-סואץ. ארבעה טנקים נוספים היו בדרכם לצלוח את התעלה. "הפלישה הנוראית" דמתה ברגע זה לכל היותר למעין דיג'וג ב"עורפו של ההיפופוטם המצרי שרבץ על הגדה המזרחית-הישראלית לשעבר של תעלת-סואץ.

קשה היה להאמין, ורבים אומנם לא האמינו, כי צליחה זו עשויה לחולל את המיפנה הגדול בחזית המצרית. מלחמת יום-הכיפורים הכניסה לסלנג הישראלי את המונח "מש" מעותי". ובהתאם לסלנג זה היתה הצליחה של ראשוני הטנקים הישראליים בשחר של יום שלישי ה-16 בחודש בהחלט "בלתי משמעותי".

אולם לגבי אותו מפקד שבישר בקול

העקשנות הבלתי

של חברות טלוויזיות עם מיכליות של תנובה. מכוניות הובלה של חברות רהיטים עם משאיות-ענק ממיפעלי יס-המלח — יצרו את השירה הססגונית, המבולגנת והאזרחית ביותר שראתה איזו שהיא מלחמה — ואם זאת יעילה ומגיעה ליעדה כפי שנקבע מראש.

הנעות בטורים ארוכים בעקבות הכוחות הלוחמים, הורכבו שוב, כמו במלחמות הקודמות, בעיקר מרכב מילואים, הנושא עליו שלטי פירסומת. טויליות ומשאיות קיור, טנדרים

שיירות האספקה